

De belofte vervuld

Toen Paulus in de synagoge van Antiochië (in Pisidië) eens het woord mocht voeren (Hand. 13:14-15) hield hij een korte toespraak, die door Lukas op de volgende manier is samengevat.

“En wij verkondigen u de belofte, tot de vaderen gekomen, dat God deze heeft vervuld aan ons, hun kinderen, door Jezus te verwekken, zoals ook in de tweede Psalm geschreven staat: ‘U bent mijn Zoon, heden heb Ik U verwekt. En dat Hij Hem uit [de] doden heeft opgewekt om niet meer tot ontbinding terug te keren, heeft Hij zo gezegd: ‘Ik zal u de betrouwbare weldadigheden van David geven’. Daarom zegt Hij ook in een andere [Psalm]: ‘U zult uw Heilige geen ontbinding te zien geven’. Want nadat David in zijn eigen geslacht de raad van God had gediend, is hij wel ontslapen en bij zijn vaderen bijgezet en heeft ontbinding gezien, maar Hij die God heeft opgewekt, heeft geen ontbinding gezien. U zij dan bekend, mannen broeders, dat door Deze u vergeving van zonden wordt verkondigd <en> dat van alles waarvan u niet kon worden gerechtvaardigd in [de] wet van Mozes, in Deze ieder die gelooft, gerechtvaardigd wordt” (Handelingen 13:32-39)

Welke belofte?

De apostel herhaalde een belofte die God duizend jaar eerder aan koning David had gegeven: dat er uit zijn nageslacht voor Israël een Redder zou voortkomen (vgl. Hand. 13:23). Bij monde van de profeet Nathan had de HERE aan David een troonopvolger beloofd, die een blijvend koningschap zou ontvangen:

“Wanneer uw dagen vervuld zijn en gij bij uw vaderen te ruste zijt gegaan, dan zal Ik uw nakomeling, uw eigen zoon, na u doen optreden, en Ik zal zijn koningschap bevestigen. Die zal mijn naam een huis bouwen, en Ik zal zijn koninklijke troon voor immer bevestigen. Ik zal hem tot een vader zijn, en hij zal Mij tot een zoon zijn” (2 Sam. 7:12-14)

Het slot van de belofte luidde:

“Uw huis en uw koningschap zullen voor immer bestendig zijn voor uw aangezicht, uw troon zal vast staan voor altijd” (2 Sam. 7:16)

Latere Psalm dichters hebben dit als volgt verwoord:

“Voor altoos zal Ik uw nakroost bevestigen,
en uw troon bouwen van geslacht tot geslacht” (Psalm 89:5)

“Eén van uw lijfelijke zonen zal Ik op uw troon zetten” (Psalm 132:11)

Het begin van Gods belofte (2 Sam. 7:12) werd vervuld in het optreden van Salomo, die voor de HERE een tempel mocht bouwen in Jeruzalem (1 Kon. 5:5). Maar deze zoon van David bleef niet volkomen toegewijd aan de God die hij met zijn bouwproject had willen eren. Onder invloed van zijn buitenlandse vrouwen begon hij afgoden te dienen. Het koningschap van Salomo was ook niet blijvend, want de koning stierf en werd in Jeruzalem begraven (1 Kon. 11:43). Na zijn dood werd zijn rijk in tweeën gescheurd (1 Kon. 12:1-24). En Salomo's onderdanen werden uiteindelijk in ballingschap gevoerd: aanvankelijk de noordelijke tien stammen en later de resterende twee.

Vanwege de ongehoorzaamheid van Davids nakomelingen werd de voorzegging in hun dagen niet vervuld. Tijdens de Babylonische ballingschap was er geen koning meer. Ook na de terugkeer van het volk uit Babel regeerde er in Israël geen onafhankelijke, Davidische heerser. Toch zou de ondergang van de laatste koning, Zedekia, niet het definitieve einde van de dynastie van David betekenen. De profeet Jesaja had aangekondigd dat de “tronk van Isaï” - de stamboom van het koningshuis - eens weer zou gaan uitlopen:

“..er zal een rijsje voortkomen uit de tronk van Isaï en een scheut uit zijn wortelen zal vrucht dragen” (Jes. 11:1)

Omdat de genadegaven en de roeping van God onberouwelijk zijn (Rom. 11:29) zou de beloofde zoon van David eens op het toneel verschijnen. Door Hem zou het messiaanse rijk gestalte krijgen. Paulus mocht aan de gemeente in de synagoge goed nieuws vertellen. De HERE had “de belofte, tot de vaderen gekomen, vervuld aan ons, hun kinderen, door Jezus te verwekken” (Hand. 13:32). Aan “ons”: de tijdgenoten en de volksgenoten van de Here Jezus.

De verwekking van de Messias

Bij het “verwekken” van de Messias zou men kunnen denken aan de verwekking van het beloofde Kind in Zijn moeder. De engel Gabriël heeft immers tegen Maria gezegd:

“[De] Heilige Geest zal over u komen en [de] kracht van [de] Allerhoogste zal u overschaduwen; daarom ook zal dat Heilige dat geboren zal worden, Gods Zoon worden genoemd” (Luk. 1:35)

In zijn toespraak betrok Paulus het woord “verwekken” echter niet op de geboorte van de Here maar op Zijn opwekking uit de doden. Dat God de Messias zou verwekken, staat geschreven in Psalm 2. We lezen daar:

“Ik wil gewagen van het besluit des HEREN:
Hij sprak tot Mij: Mijn Zoon zijt Gij;
Ik heb U heden verwekt” (Ps. 2:7)

Toen Gods Zoon het graf verliet, is deze psalm in vervulling gegaan. Het “heden” dat door de psalmdichter wordt genoemd, heeft betrekking op een uniek moment in de geschiedenis: de weggerolde steen, het lege graf, de opstanding van de Gekruisigde. De luisteraars in de synagoge hadden die dag mogen meemaken. De Zoon die in het lied wordt bezongen is de Messias want de dichter vervolgt:

“Vraag Mij en Ik zal volken geven tot uw erfdeel,
de einden der aarde tot uw bezit.
Gij zult hen verpletteren met een ijzeren knots,
hen stukslaan als pottenbakkerswerk” (Ps. 2:8-9)

Aangezien dit in-bezit-nemen van de aarde nog niet had plaatsgevonden, haalde Paulus uit de psalm alleen het zevende vers aan. Door Hem uit de doden op te wekken had God Zijn Zoon Jezus “zowel tot Heer als tot Christus gemaakt” (Hand. 2:36) en Hem ver boven de engelen gesteld (Heb. 1:5-14). De Zoon had die waardigheid niet zelf gegrepen, maar Zijn Vader had Hem ertoe geroepen (Heb. 5:5, vgl. Fil. 2:5-11).

Betrouwbare genadebewijzen

Wanneer de Messias bij Zijn opwekking uit de doden hetzelfde soort leven had ontvangen als Hij vóór Zijn kruisiging bezat, dan zou Zijn koningschap niet bestendig zijn geweest. Vroeger of later zou Hij dan opnieuw zijn gestorven en zou er een eind zijn gekomen aan Zijn bestuur. Zijn koningschap zou dan niet “voor immer zijn bevestigd”. Maar God heeft Zijn Zoon “uit de doden opgewekt om niet meer tot ontbinding terug te keren”. Het leven dat de Here Jezus bij Zijn opstanding ontving, is een bestaan dat de dood voorgoed achter zich heeft gelaten. Paulus schreef dit ook in zijn brief aan de Romeinen:

“Wij weten dat Christus, nu Hij uit [de] doden is opgewekt, niet meer sterft: [de] dood heerst niet meer over Hem” (Rom. 6:9)

In zijn toespraak in Antiochië zei Paulus dat God dit in het Oude Testament heeft aangekondigd. Hij citeerde de profetie van Jesaja uit de Septuagint:

“Ik zal u de betrouwbare weldadigheden van David geven” (Hand. 13:34, vgl. Jes. 55:3)

In de oorspronkelijke Griekse tekst heeft het woord “u” een meervoudsvorm. Er staat *humin*, dat “aan jullie” betekent. De “betrouwbare genadebewijzen” waarover Jesaja sprak, zullen niet alleen aan de Messias worden gegeven, maar aan het hele volk Israël. Uit het vervolg van Jesaja’s profetie blijkt, dat het “eeuwig verbond” dat de HERE met Israël zal sluiten en de “betrouwbare genadebewijzen” die dat volk zal ontvangen in verband staan met het koningschap van David. Want de HERE vervolgde:

“Zie, Ik heb hem tot een getuige voor de natiën gesteld, tot een vorst en gebiedder der natiën” (Jes. 55:4)

“Hem” in dit vers heeft betrekking op de koning die in vers 3 was genoemd. Maar aangezien het volk Israël er door de HERE toe is bestemd om een koninkrijk van priesters te zijn (Exod. 19:6), kan ook van het hele volk worden gezegd dat het tot “een getuige voor de natiën” is gesteld, en als “vorst en gebiedder” over de volken zal regeren.

Uit de profetie van Nathan blijkt dat de belofte van het blijvende koningschap wel aan David is gegeven maar dat die belofte zal worden

vervuld in Davids nakomeling van wie God heeft gezegd: “Ik zal Hem tot een Vader zijn, en Hij zal Mij tot een Zoon zijn (2 Sam. 7:14). David zal in de toekomst mogen regeren (Jer. 30:9, Ezech. 34:24, 37:24-25, Hos. 3:5), maar dankzij, door en onder (Psalm 110:1) die beloofde nakomeling.

De redenering van Paulus verliep als volgt: Hoe zouden de beloofde weldadigheden ooit “betrouwbaar” (d.w.z. blijvend) kunnen zijn als de aan David beloofde zoon een sterfelijk mens was? Dan zou de dood aan die “weldadigheden” een einde maken. Uit het feit dat God aan Israël *betrouwbare* weldadigheden zou geven, blijkt dat de nakomeling van David zou worden bekleed met onvergankelijke heerlijkheid.

Geen ontbinding meer

Voor de stelling dat God Zijn Zoon uit de doden heeft opgewekt “om niet meer tot ontbinding terug te keren” voerde Paulus nog een tweede Bijbeltekst aan: “Daarom zegt Hij ook in een andere [Psalm]: ‘U zult uw Heilige geen ontbinding te zien geven’”. In zijn beroemde toespraak op de Pinksterdag, in de stad Jeruzalem, had de apostel Petrus diezelfde psalm (Psalm 16) ook aangehaald:

“Want David zegt van Hem [d.w.z. van de Messias]:

‘Ik zag de Heer altijd vóór Mij,

want Hij is aan Mijn rechterhand, opdat Ik niet wankel.

Daarom heeft Mijn hart zich verblijd en Mijn tong zich verheugd,

ja, ook mijn vlees zal rusten in hoop,

want U zult Mijn ziel niet aan de hades overlaten

en Uw Heilige geen ontbinding te zien geven.

U hebt Mij [de] wegen van [het] leven bekend gemaakt;

U zult Mij met blijdschap vervullen bij Uw aangezicht” (Hand. 2:25-28, vgl. Ps. 16:8-11)

Volgens de Griekse vertaling van het Oude Testament die Petrus gebruikte zou de Messias eens tegen de HERE zeggen: “U zult Mijn ziel niet aan de hades overlaten en Uw Heilige geen ontbinding te zien geven”. In het Hebreeuwse origineel luidt deze tekst : “Gij geeft Mijn ziel niet prijs aan het dodenrijk, noch laat Gij uw gunstgenoot de groeve zien”. Het woord “groeve” (of “graf”) is in de Septuagint opgevat als een aanduiding van het proces van ontbinding. Het lichaam van de Messias heeft geen ontbinding gezien want Hij is door God binnen drie dagen opgewekt uit de doden (vgl.

Hand. 2:31). Het leven dat Hij sinds Zijn opstanding bezit is niet meer aan de vergankelijkheid onderworpen. De wegen van het huidige aardse bestaan leiden naar de dood, maar de wegen van het leven dat de Messias ontving voeren naar steeds grotere heerlijkheid en blijdschap.

Niet vervuld in David

Hoewel David sprak over: “niet aan het dodenrijk overlaten” en: “geen ontbinding te zien geven”, en daarbij de “ik-vorm” gebruikte (Ps. 16:10), zijn deze psalmwoorden niet in de koning vervuld, maar in de aan hem beloofde nakomeling, de Messias. “Want nadat David in zijn eigen geslacht de raad van God had gediend, is hij wél ontslapen en bij zijn vadersen bijgezet en heeft ontbinding gezien” (Hand. 13:36). Koning David heeft lange tijd mogen regeren en grote dingen voor zijn volk tot stand mogen brengen, maar hij is uiteindelijk gestorven. We lezen immers over hem:

“Toen ging David te ruste bij zijn vadersen en werd begraven in de stad Davids” (1 Kon. 2:10)

Petrus trok net als Paulus de conclusie dat David in Psalm 16 niet over zichzelf heeft gesproken maar heeft geprofeteerd over zijn beroemde nazaat:

“Mannen broeders, het is geoorloofd met vrijmoedigheid tot u te spreken over de aartsvader David, dat hij én gestorven én begraven is, en zijn graf is onder ons tot op deze dag. Daar hij dan een profeet was en wist, dat God hem met een eed had gezworen [één] uit [de] vrucht van zijn lendenen op zijn troon te doen zitten, heeft hij vooruitgezien en gesproken over de opstanding van de Christus, dat **Hij** niet aan [de] hades is overgelaten en **Zijn** vlees geen ontbinding heeft gezien” (Hand. 2:29-31)

Een verrassende wending

Het betoog van de apostel nam op dit punt een verrassende wending. Want Paulus vervolgde: “U zij dan bekend, mannen broeders, dat door Deze u vergeving van zonden wordt verkondigd” (Hand. 13:38). Precies hetzelfde had Petrus eens gezegd tegen het Sanhedrin:

“Deze [d.w.z. de gekruisigde Jezus] heeft God als overste Leidsman en Heiland door Zijn rechterhand verhoogd om aan Israël bekeering en vergeving van zonden te geven” (Hand. 5:31)

Waarom leidden Paulus en Petrus uit Nathans profetie af dat de zoon van David aan Israël vergeving van zonden zou geven? Op het eerste gezicht is er tussen blijvend koningschap en vergeving van zonden geen enkel verband. Maar dat verband is er wel degelijk. De HERE had immers aan David beloofd: “Ik zal uw nakomeling, uw eigen zoon, na u doen optreden, en Ik zal zijn koningschap bevestigen. *Die zal mijn naam een huis bouwen*”. De apostelen baseerden hun gevolgtrekking op de belofte dat de messiaanse Koning een huis zou bouwen voor de naam van de HERE.

In eerste instantie zou men bij “een huis” kunnen denken aan: “een tempel”. Koning David had zich voorgenomen om zo’n huis te gaan bouwen, maar de HERE stond het hem niet toe. De tempel werd uiteindelijk gebouwd door Salomo. Bij “een huis” hoeven we echter niet aan een gebouw van hout of steen te denken. Want in het Nieuwe Testament staat geschreven:

“Dus bent u geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar u bent medeburgers van de heiligen en huisgenoten van God, *opgebouwd* op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Jezus Christus Zelf hoeksteen is, in Wie [het] hele *gebouw*, goed samengevoegd, opgroeit tot een heilige *tempel* in [de] Heer; in Wie ook u *mee opgebouwd* wordt tot een *woonplaats van God* in [de] Geest” (Ef. 2:19-22)

“U wordt ook zelf als levende stenen *gebouwd*, als een *geestelijk huis* tot een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden te offeren, die voor God aangenaam zijn door Jezus Christus” (1 Pet. 2:5)

“En Mozes was wel trouw in heel zijn huis als dienaar tot getuigenis van wat gesproken zou worden, maar Christus als Zoon over Zijn huis. *Wiens huis wij zijn*, als wij de vrijmoedigheid en het roemen in de hoop < tot [het] einde toe onwrikbaar> vasthouden” (Heb. 3:5-6)

Het huis dat de Messias bouwt bestaat uit *mensen*. Het “huis” van iemand betekende in de Oudheid niet: het pand waarin iemand woonde, maar: zijn gezin en zijn bedienden. In de synagoge was men met deze beeldspraak vertrouwd, aangezien er in de Bijbel dikwijls wordt gesproken over “het huis van Israël” of “het huis van Juda” waarmee dan het *volk* is bedoeld. Wanneer de Messias een huis bouwt, wil dit zeggen dat Hij een gemeenschap sticht van mensen die samen een tempel vormen, “een woonplaats van God in

geest”, “een geestelijk huis”. Het huis van de Messias is het herstelde en blijvende, nieuwe Israël (Heb. 3:5).

Vergeving van zonden

Wat aan God werd gewijd of aan Hem werd aangeboden moest gaaf zijn. Priesters mochten geen enkel lichaamsgebrek hebben, zoals blindheid, verlamming, mismaaktheid, misvormdheid, castratie, melaatsheid of pokdaligheid (Lev. 21:17-23). Ook aan de offerdieren mocht niets mankeren. Wat blind was, een buil had, uitslag of een huidziekte, een kneuzing of verminking, een botbreuk of een wond mocht niet worden geofferd (Lev. 22:17-25, Num. 19:1-10, Deut. 15:21, 17:1; Mal. 1:6-14). Zelfs de gebruiksvoorwerpen in de tempel moesten smetteloos zijn. Ze waren gemaakt van goud – een edelmetaal dat niet kon roesten.

Wanneer de Messias dus “een huis voor de naam van de HERE” bouwt, dan mogen de mensen waaruit dat huis bestaat geen tekortkomingen hebben. De HERE heeft in de woestijn tegen het volk Israël gezegd:

“Nu dan, indien gij aandachtig naar Mij luistert en Mijn verbond bewaart, dan zult gij uit alle volken Mij ten eigendom zijn, want de ganse aarde behoort Mij. En gij zult Mij een koninkrijk van priesters zijn en een heilig volk” (Ex. 19:5-6)

Maar Israël heeft *niet* aandachtig geluisterd en het verbond dat de HERE met hen sloot *niet* bewaard. Om die reden werd het volk uiteindelijk in ballingschap gevoerd. Indien de Messias een huis voor de HERE bouwt dat nooit meer zal worden verwoest (wat voor de hand ligt aangezien Hij de “weldadigheden van David” zal ontvangen die *betrouwbaar* zijn), dan zullen de mensen die Hij als levende stenen voor de bouw gebruikt van hun zonden worden bevrijd.

Wanneer wij de uitdrukking “vergeving van zonden” horen dan denken we dat daarmee bedoeld is: “kwijtschelding van schuld”. Nalatigheid en overtredingen worden de gelovige niet langer toegerekend. Maar verggeving van schuld is niet hetzelfde als verggeving van zonde. De Bijbel spreekt wel over verggeving van schuld (b.v. in Matth. 6:13), maar in Hand. 13:38 wordt niet gesproken over schulden maar over zonden (*hamartia*, d.w.z.

doelmissingen, tekortkomingen). Vergeving van zonden is méér dan vergeving van schulden, hoewel vergeving van schulden erbij is inbegrepen.

Toen de Here Jezus nog op aarde was verrichtte Hij zichtbare tekenen die een uitbeelding waren van geestelijke realiteiten. Een verlamde man werd eens door het dak van een huis naar beneden gelaten, voor de voeten van Jezus, en Hij zei tegen de zieke: “Mens, uw zonden zijn u vergeven”. De Schriftgeleerden en de Farizeeën die in het huis aanwezig waren beschouwden dit als godslastering. Alleen God is immers maar in staat om zonden te vergeven. Omdat de Here wist wat er in hun harten omging, richtte Hij zich tot hen en zei: “Maar opdat u weet dat de Zoon des mensen macht heeft op de aarde zonde te vergeven” [zeg Ik tot deze man]: “‘Sta op, neem uw bed op en ga naar uw huis’. En onmiddellijk stond hij op voor hun ogen, nam dat waarop hij gelegen had en ging weg naar zijn huis, terwijl hij God verheerlijkte” (Luk 5:24-25). Het wonder van de genezing was een beeld van de vergeving van zonden die God door Zijn Messias zal bewerken. Wie vergeving van zonden ontvangt zal niet langer zijn doel missen maar aan zijn doel gaan beantwoorden. Zo iemand zal uit de greep van de zonden worden bevrijd. Het woord *aphesis* dat in Hand. 13:38 als “vergeving” is vertaald, is in andere Bijbelteksten als “loslating” of “vrijlating” weergegeven. God heeft Zijn Zoon gezonden “om aan gevangenen *loslating* te prediken en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in *vrijlating*, om te prediken het aangenamen jaer van [de] Heer” (Luk. 4:19, Jes. 61:1-2).

In de Bijbel wordt uitgelegd wat onder “vergeving van zonden” moet worden verstaan. Bij de profeet Jeremia lezen we bijvoorbeeld:

“Ik zal Mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn. Dan zullen zij niet meer een ieder zijn naaste en een ieder zijn broeder leren: Kent de HERE: want zij allen zullen Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen, luidt het woord des HEREN, *want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken*” (Jer. 31:33-34).

Wanneer de HERE de ongerechtigheid vergeeft, dan legt Hij Zijn wet in het binnenste en schrijft die in het hart, zodat men Hem leert kennen. De HERE zal Zijn volk “van al hun onreinheden *verlossen*” (Ezech. 36:29). Hij “geeft hun een nieuw hart en een nieuwe geest in hun binnenste”. Hij “zal maken

dat ze naar Zijn inzettingen wandelen en naarstig Zijn verordeningen onderhouden” (Ezech. 36:26-27). Ook de gevolgen van de zonde zullen dan verdwijnen want er staat over Sion geschreven:

“En geen inwoner zal zeggen: Ik ben ziek; het volk dat daar woont, zal *vergeving van ongerechtigheid* hebben” (Jes. 33:34)

Geweldig nieuws

Paulus besloot zijn toespraak door te zeggen: “dat van alles waarvan u [d.i. Israël] niet kon worden gerechtvaardigd in [de] wet van Mozes, in Deze ieder die gelooft, gerechtvaardigd wordt” (Hand. 13:39). Men zou dit op twee manieren kunnen opvatten:

1. “Wie op de Messias vertrouwt wordt van elke zonde gerechtvaardigd, zelfs van zonden die onder de wet niet konden worden bedekt”.

In de wet van Mozes waren voorschriften opgenomen ten behoeve van de “bedekking” van zonden. Een Israëliet die een misstap had begaan kon door schuldbelijdenis, vergoeding van de aangerichte schade of het brengen van bepaalde offers weer in de rechte verhouding tot God komen te staan. Maar wie opzettelijk zondigde of zich openlijk tegen de HERE keerde, moest op het woord van twee of drie getuigen zonder pardon worden gedood (Deut.17:6, 19:15; Heb.10:28). Van zulke zonden kon men in Israël niet gerechtvaardigd worden.

2. “De wet van Mozes was niet in staat om zondaars werkelijk te rechtvaardigen (van welke zonde dan ook), maar wie op de Messias vertrouwt, wordt door Hem van elke zonde gerechtvaardigd”.

Uit de brieven van het Nieuwe Testament blijkt dat de apostel dit laatste bedoelde en niet wat onder punt 1 is gezegd. Gaven en slachtoffers konden hem die de dienst verricht naar het geweten niet volmaken (Heb. 9:9, 10:1). Ze moesten telkens opnieuw worden gebracht (Heb. 10:1-2, 10:11), want het bloed van stieren en bokken kon de zonden niet werkelijk wegnemen (Heb. 10:4). De wet liet zien wat zonde is (Rom. 3:20, 7:7) en sprak over de zonde een vloek uit (Gal. 3:10), maar kon geen mens van zonde bevrijden. De wet bewerkte toorn (Rom. 4:15), zij maakte de mens niet levend maar ze doodde (2 Kor. 3:6, Gal. 3:21). De bedeling van de wet was een “bediening van de

dood" (2 Kor. 3:7). Door de wet werd niemand voor God gerechtvaardigd (Rom. 3:20, Gal. 2:16, 3:11). Het was een juk dat noch Israëls vaders noch hun nakomelingen konden dragen (Hand. 15:10).

Wat Paulus in de synagoge mocht verkondigen was dus geweldig nieuws. Het loodzware juk van telkens opnieuw proberen en telkens opnieuw falen, het juk dat de tekortkomingen voortdurend deed toenemen, is dankzij de verwekking van Gods Zoon van Israëls schouders genomen (vgl. Rom. 10:4, Gal. 3:24-26). Elke Israëliet die op de Messias vertrouwt ontvangt vergeving van zonden en wordt door Hem van elke nalatigheid of tekortkoming gerechtvaardigd.

Samenvatting

1. Aan de bezoekers van de synagoge in het Pisidische Antiochië mocht Paulus goed nieuws verkondigen.
2. De belofte die God aan hun voorouders had gegeven - dat er eens een nakomeling van David zou optreden voor wie de HERE een Vader zou zijn en wiens koningschap zou worden bevestigd – was in hun dagen in vervulling gegaan.
3. Deze belofte is vervuld in de opstanding van de Here Jezus uit de doden. Toen heeft God Zijn Zoon verwekt.
4. De messiaanse Koning heeft bij Zijn opstanding geen vergankelijk leven ontvangen maar onvergankelijke heerlijkheid, want van Hem staat geschreven dat Hij de weldadigheden van David zal ontvangen die *betrouwbaar* zijn en dat Hem geen ontbinding te zien zal worden gegeven. Deze voorzeggingen zijn niet in David vervuld, want Davids koningschap is niet bestendig gebleken en de koning is gestorven. Ze hebben betrekking op de aan David beloofde Zoon, de Messias.
5. Omdat de betrouwbare weldadigheden van David niet alleen zijn beloofd aan David zelf maar ook aan Davids volk, en omdat de aan David beloofde zoon een (blijvend) huis voor de HERE zal bouwen, zal de Messias tot stand brengen waartoe de wet niet in staat is. Hij zal wie op Hem vertrouwen van

zonden bevrijden en hen van alle overtredingen en tekortkomingen rechtvaardigen.

* * * * *